

YAWN HOLDING FIELDS / INDRIKIS GELZIS

12.03 - 17.04.2022

Geeuwen is meestal een willekeurige reflex: de mond staat wijd open, de longen nemen veel lucht op. Een langzame uitademing volgt. Intussen knisperen de trommelvliezen en even vertroebelt een traan het zicht terwijl de ogen half gesloten zijn. De hypothalamus, die verborgen ligt onder de thalamus net boven de hersenstam, speelt een belangrijke rol in het proces van geeuwen. Verschillende neurotransmitters, zoals dopamine, en neuropeptiden induceren geeuwen. Maar misschien is de schreeuw van Edvard Munch, waarbij zijn trommelvliezen pijnlijk kraken en hij zijn oren met de handen vastgrijpt, een diepe en magnetische borstvallende ademhaling die overgaat in een diepe geeuw die leegte inademt.

Als een instrumentele figuur van valse feiten en intimidatietactieken, die verwarring zaait over de werkelijke omstandigheden, blijven de woorden van Slavoj Žižek in mijn hoofd malen wat betreft het menselijk subject als een unieke scheur in het weefsel van het universum, een geval waarin iets vreselijk mis is gegaan. Volgens hem is het verschijnen van het menselijk subject een ontologische catastrofe. Sinds het begin van 2020, toen de wereld werd getroffen door een golf van de pandemie, hebben we een fysieke afstand en sociaal isolement ervaren, waarbij de mensheid als een meer permanente speler in cyberspace is geïntegreerd. De informatiestroom is nog nooit zo gevoelig geweest: gegevens lopen door de aardkorst, door gebouwen in steden en op het platteland, strekken zich uit langs snelwegen, stromen door de lucht en verbinden niet alleen de hemel met de aarde, maar ook de geesten van mensen via diverse technologische apparaten. Een fout in de feitelijke informatie lekt als zwarte inkt in het water. Transparantie verdwijnt met elke druppel inkt die erin zit: het potentieel voor verkeerde informatie en desoriëntatie neemt toe.

Vergeleken met de borstkas van een lichaam of, preciezer, de parameters van het ademhalingssysteem, is er geen capaciteit voor de informatiewereld en de cyberspace. De geeuw van de informatiestroom is oneindig en onophoudelijk, met een onvermogen om de gewenste dopaminemarkering te bereiken. Of het nu een schreeuw vol angst en wanhoop is of een zware zwarte geeuw vol vermoeidheid, doet er in dit geval niet toe. Wat telt is de figuur, die blootligt en verbonden is met de informatiezenuwen.

Informatiedraden veranderen in bloedvaten.

Bloedvaten veranderen in informatiedraden.

— Indrikis Gelzis

Indrikis Gelzis (LV, 1988) woont en werkt in Riga (LV) en New York (VS). Hij studeerde af aan het Hoger Instituut voor Schone Kunsten (HISK), Gent (BE) in 2016. Gelzis had solotentoonstellingen in onder meer Suprainfinit, Boekarest (RO), ASHES/ASHES, New York (VS) Cinnamon gallery, Rotterdam (NL) Belenius Gallery, Stockholm (SE) en National Art Museum of Latvia, Riga (LV). Gelzis heeft deelgenomen aan vele groepstentoonstellingen waaronder 'DARK MODE' bij ASHES/ASHES, New York (VS), 'Doors of Paradise' bij Union Pacific, Londen (UK), 'Superposition', Joshua Liner, New York (VS), 'Monsone', Suprainfinit, Boekarest (RO), 'Wholesome Environment' bij Lundgren, Palma (ES). Gelzis' werk is opgenomen in collecties over de hele wereld, waaronder het Latvian National Museum of Art (LV), Museum of Recent Art (RO), Alain Servais Collection, Brussel (BE), BTA ART Collection (LV), Colin Fernanders Collection (USA), CELINE SA (FR). Zijn werk is onlangs opgenomen in de Dalian Wanda Group Collection (CN).